

FARNÍ ZPRAVODAJ
NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

2012/3 **říjen 2012**

Náš obraz Pána Ježíše

Drazí farníci a přátelé naší farnosti, možná jste před pár týdny někde ve zprávách četli o tom, že v jednom španělském městě zaujala jednu farnici freska Pána Ježíše, s názvem Ecce Homo, která byla v dosti poškozeném stavu. Tato 81 – letá farnice nelenila a řekla si, že by bylo vhodné tuto fresku Pána Ježíše trošku poopravit - amatérsky restaurovat. A výsledek asi všichni známe z televizních obrazovek nebo internetu. Někteří novináři nazvali to, co z fresky Ježíše zůstalo, různými vhodnými i nevhodnými slovy. Skutečnost je ale taková, že se toto vypodobení od obrazu Pána vzdálilo až příliš, nebo spíše úplně. A jak to popisovala tato babička-restaurátorka sama? Jen chtěla obrazu pomoci, aby nebyl tak zubožený. Lekce, která sama o sobě byla ve svém výsledku překvapivá, úsměvná ale i úděsná.

V těchto dnech se v našich kostelech četl pastýřský dopis, kterým, na impulz Svatého otce Benedikta XVI., vstupujeme do roku víry. Jenomže, moji drazí, každý z nás někde víru dostal a přijal od člověka v tom „lidského podání“. Někde to byli rodiče či staří rodiče, jinde možná přátelé, kněz… I k nám Bůh nějakým způsobem přišel takto, skrze člověka. Tak, že nám někdo o Bohu vykládal, že jsme se učili modlit, možná jsme četli Písmo Svaté, nebo možná i úplně jinými způsoby. Ale problém je v tom, že často tam byl vložen i kousek vlastního obrazu a my byli formováni vlastním způsobem. Bůh sám, s tím co nabízí a přináší, nám byl namalován podle toho, jak to dovedl ten který člověk. V našem životě nám možná lidé mnohdy říkali, že je to potřeba udělat tak či onak, protože to tak chce Bůh. Někdy nám možná svoji vůli předkládali tak, jako by to byla vůle Boží. A tak se možná stalo, že i my jsme přijali takový, trošku vlastní, obraz Pána do svého srdce. A ten možná ne vždy byl příjemný. Možná jsme si po tom všem vlastním „malování“ řekli, že takového Boha nepotřebujeme. Buď byl příliš přísný, anebo příliš měkký, či tvrdý... Jednoduše byl tak nějak poznačen tím vším lidským.

Vy, kteří jste dostali ve svých rodinách vztah k takovému Bohu, který vám pomáhá v tom, abste mu důvěřovali, tak děkujte Bohu za tento dar, že jste měli správné malíře, kterými byli možná dobře a správně vedení rodiče. Děkujte, že jste mohli skrze své rodiče poznat Boha bez lidských „ozdob“.

Ale jsou i tací, kteří to štěstí neměli. A proto se mnozí z vás od Boha vzdálili. Nikdo vás neodsuzuje, a vím, že možná postoj, který máte, není vždy zaviněn vámi. Ale chci vám říci: Prosím zkuste dát Bohu šanci k tomu, aby mohl být ve vašem nitru očištěn od lidských nánosů. Toto nemůže Bůh změnit bez toho, jestliže mu nedáte šanci.

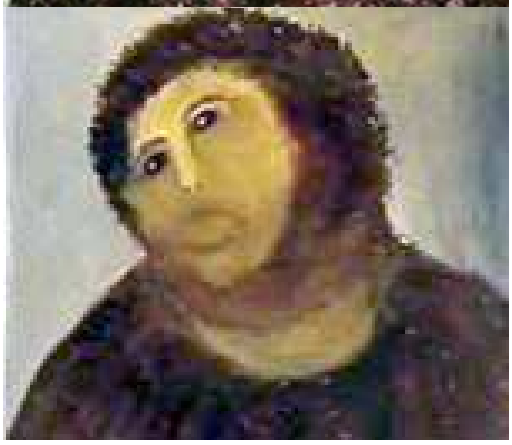
Rok víry, ke kterému nás vyzývá papež, je rokem, kdy máme vstoupit do místnosti našeho života s Ježíšem. S tím Ježíšem, kterého poznali a poznávali apoštolové. Kde nalézáme Jeho osobu v pravdivosti? Církev učí, že v Písmu a při lámaní chleba. Možná je pro vás těžké přijít do kostela, ale zkuste dát Bohu šanci možná i tím, že budete chtít vědět jaký byl ve skutečnosti. Tím, že vezmete do ruky Bibli, ve které je napsán jeho život tak, jak tento život viděli ti, kteří s ním skutečně žili. Možná pochopíte, že ten Kristus, který vás zve k důvěře, je trochu odlišný od obrazu, který nosíte ve svém srdci.

Na závěr ještě pár slov ke každému z nás. I my můžeme druhým, svým dětem, kolegům, vnoučatům, známým… ukazovat obraz Pána Ježíše. Tím, že lidé vidí naše skutky, naše postoje, tím v jejich myslích a srdcích také malujeme nějaký obraz Boha. V tom je naše veliká moc, ale i odpovědnost. Buďme opatrní, ať nemalujeme nějakou karikaturu, na kterou se nedá dívat. Není to snadné, ale Bůh v srdcích těch druhých bude často jenom takový, jakého Ho prezentujeme my svými skutky.

Všem nám přeji, ať dovedeme v tomto roce víry, objevit znovu toho Pána, po kterém budeme toužit tak, abychom se na něj mohli těšit ve věčnosti. K tomu vám ze srdce žehnám.

P. Marek Poláčik, SVD
správce farnosti

Čtrnáct svatých pomocníků - Svatý Pantaleon

Když jsem se v mládí léčil na tuberkulózu, netušil jsem, že sv. Pantaleon („mocný jako lev" je překlad jeho jména) je pomocník souchotinářů. Ale později jsem včas zvěděl, že je vzýván také a především jako účinný ochránce lidí vyčerpaných a unavených – což mi zní jako synonymum pokročilého věku a je to nepochybně povzbuzující informace pro nás, kteří dosahujeme ke stáří.

Světec je ovšem zobrazován vesměs jako mladý a svěží. Podle legendárního podání skutečně také mladý byl a jako mladý byl za pronásledování roku 305 umučen. Pocházel ze vznešeného rodu v Nikomedii. Otec byl pohan, matka křesťanka, ale brzy zemřela. Pantaleon vystudoval lékařskou školu a již během studia byl seznámen s křesťanskou vírou, která se v něm upevnila a přivedla ho ke křtu, když jménem Ježíše Krista vzkřísil a uzdravil dítě uštknuté hadem. Působil jako zdatný a úspěšný lékař, svou léčitelskou způsobilost uplatňoval v souladu se svou vírou. Podle legendy se stal osobním lékařem císaře Maximiána. U svých pacientů vzbuzoval důvěru v Boha a vedl je k pokání. Připisuje se mu řada zázračných uzdravení. Jménem Kristovým vrátil zrak slepému a zároveň tím přesvědčil o síle a pravdivosti křesťanské víry svého otce. Byl však závistivými a žárlivými kolegy brzy udán u soudu jako křesťan. Kategoricky odepřel obětovat bohům, byl mučen a podstoupil mučednickou smrt mečem. Na Východě je vzýván jako Divotvůrce a Velkomučedník (megalomartyr), na Západě byl připočten do sboru Čtrnácti svatých pomocníků. Jeho památka se podle starého kalendáře slavila 27. 7.

Podle jiné etymologie je Pantaleonovo jméno vykládáno jako „Všeslitovník". Proto je také velmi pestrý, až roztodivný seznam jeho nebeských patronátů. Je patronem lékařů, porodních asistentek a kojných, ale také vzýván proti záplavě lučních kobylek a při opuštěnosti. Je pomocníkem proti bolestem hlavy, neboť podle legendy jako součást mučení mu byly přibity ruce k hlavě. Bývá vzýván při souchotinách a při dobytčím moru a vůbec při všech infekčních chorobách, je posilou vyčerpaných a slabých.

Sv. Pantaleon svým příkladem učí, abychom čelili všemu, co nás oslabuje a užírá, ve jménu Kristově a s důvěrou v jeho milosrdenství. K milosrdenství jako první a poslední instanci hříšníků se také obrací stará liturgická modlitba k tomuto světci: „Podle plnosti svého slitování shlédni na nás, Pane, a neodvracej svou tvář od svých služebníků, nýbrž vyslyš lkaní svatého Pantaleona, který uprostřed muk svolával tvou lásku na všecko křesťanstvo, abychom dosáhli podle tvých věrných slibů tvého milosrdenství. Skrze Krista, našeho Pána. Amen."

Připravil Mojmír Trávníček (září 2009)

Jazykový kurz a pastorační praxe Br. Milana, SVD

Br. Milan Toman, SVD se narodil 20. října 1983 na Slovensku v Nitre, dlouhá léta žil s rodiči ve Vrábloch, které jsou od Nitry vzdáleny asi 20 km JV směrem. Jako malý nejprve navštěvoval obecnou základní školu, a když po uvolnění po revoluci začaly vznikat církevní školy, tak začal navštěvovat ji. Po základní škole dojížděl do Nitry na Střední průmyslovou školu stavební a poté pokračoval ve studiu na Slovenské zemědělské Univerzitě v Nitre, kde na Mechnizační fakultě studoval v oboru Komerční činnost. Po ukončení VŠ rok pracoval ve stavební firmě jako asistent odborného přípraváře. Do postulátu Společnosti Božího Slova vstoupil v létě 2008 a své první řeholní sliby složil v Nitre na Kalvárii 8.9.2009. V minulém školním roce dokončil bakalářské studium na Teologické fakultě sv. Aloise v Bratislavě. Nyní přebírá po Br. Tomáši Gerbocovi, SVD štafetu a bude si v naší farnosti vykonávat roční pastorační praxi a pomáhat P. Markovi, SVD.

Z jak velké rodiny pocházíte?

Pocházím z větší rodiny mám 2 bratry a 2 sestry. Nejmladší v rodině je můj bratr Pavel, já sem předposlední.

Máte již nějaké neteře a synovce?

Mám již 1 synovce a 4 neteře, ve věku od 11 do 15 let.

Kluci, když jsou malí tak chtějí být fotbalisty, popeláři…Čím jste chtěl být vy?

(Smích). Já jsem chtěl být, to je takové divné povolání, (smích) hercem.

Pak už, na střední škole, jsem přemýšlel o ekonomii. Chtěl jsem ji také jít studovat , ale pak jsem se rozhodl raději zůstat na mechanizačním oboru s ekonomickým zaměřením.

Takže předpokládám, že jste jako malý navštěvoval nějaký dramatický kroužek?

U nás doma v obýváku…(smích).

Kdy a při jaké příležitosti jste se seznámil s verbisty?

To bylo až během vysoké školy, asi ve 4 ročníku na setkání, které každým rokem organizuje pastorace povolání. Jmenuje se „Ktosi Ťa volá". Už před tím jsem ve svém srdci pocítil touhu, milost od Pána, celkem se mu odevzdat a celkem mu patřit a také jsem silně toužil po misijní zkušenosti. Neuměl jsem se rozhodnout pro nějakou řeholní společnost, tak jsem hledal. A právě na tomto setkání jsem se poprvé seznámil se Společností Božího Slova. Ve skupině, do které mne přidělili, byl P. Marek Poláčik, tak to bylo také mé první setkání s ním. Tehdy jsem ve svém srdci pocítil co chce ode mne Pán a již jsem nemusel více hledat. Před tím jsem celé své povoláni svěřil do rukou Božích a nic lepšího jsem ani nemohl udělat. Pak mi Bůh ukázal to, co jsem sám tak marně hledal.

I když jsou Vráble jen 20 km od Nitry a Vy jste tam studoval již střední školu, tak jste se s verbisty nikdy před tím nesetkal?

Ne, akorát zajímavé bylo, že během mého studia na VŠ zemědělské, která ještě dlouhé roky po uvolnění sídlila v areálu misijního domu, jsem chodil do laboratoře naší katedry, která sídlila právě na tomhle Marianském poutním místě. Takže jsem chodil k verbistům, aniž jsem věděl, kdo verbisté jsou. Později, když se všechny budovy s pozemky vrátily verbistům, tak jsem pomáhal naši školu stěhovat do nových prostor.

Takže i když jste byli stále blízko sebe, tak jste se neustále míjeli?

Až později, když jsem se informoval, kdo jsou verbisté a byli mi představeni, tak jsem zjistil, že bratr mé babičky byl také verbistou. To také bylo velmi zajímavé, že Pán Bůh mne poslal do společnosti, ve které jsem již někoho z rodiny měl a přitom jsem o tom ani nevěděl.

Čím Vás poslání, povolání misionáře zaujalo?

Když člověk pozná lásku, touží tuto lásku rozdávat. Tak to bylo i se mnou. Když má víra dozrála z milosti Boží z dětské víry do víry živé, což je možno nazvat obrácením, mohu to také nazvat mým obrácením, tak jsem chtěl co nejvíce lidem odevzdat radost, kterou jsem měl já, když jsem zjistil, kdo je Pán Ježíš Kristus. Kde je Pán, tam je láska, pokoj a radost. Věděl jsem, že je mnoho lidí, kterým toto poznání chybí. Také jsem věděl z mnoha dokumentů, že jsou země, kde lidé

Máme orlí zrak, pokud jde o chyby bližního, vůči vlastním chybám jsme slepí.

K vedení duší je potřeba lžíci nauky, kýbl ostražitosti a oceán trpělivosti.

potřebují naši pomoc a přemýšlel jsem, jak bych jim já mohl být nápomocen. Tak kromě modliteb, jsem se snažil v naší farnosti povzbuzovat lidi k misijní činnosti. A tak postupně rostla moje touha k misijní službě stále více a více. Na jedné straně byla tato touha a na straně druhá skrytá touha po řeholním životě.

Během vysoké školy jsem byl zmatený, co budu dělat, když mám takovéto touhy. Jestli zůstanu v oboru a budu misii pracovat na „vedlejší úvazek", nebo jestli se celkem misii odevzdám. Pán mi pak ukázal, že se mám celkem odevzdat Jemu i misím. Což bylo úplně super a já jsem byl a stále jsem mu za to vděčný a velice spokojený. A co mne na misii teda zaujalo? Velmi mne přitahovalo pomáhat lidem v dalekých zemích. V zemích, kde žijí skutečně Ti nejchudší a šířit tam dobro. A když jsem jednou o tom tak doma uvažoval, věděl jsem, že tím největším dobrem je Bůh a tak jsem zjistil, kdo je misionář.

Na jaké téma byla tato vaše bakalářská práce?

Téma bylo: Universalismus spásy ve starém zákoně. Takové prozkoumání některých knih Staré smlouvy a hledání myšlenek a statí, ve kterých se praví že spása není určena jen pro Židy, ale pro všechny lidi.

Mohu se zeptat, kolik vás v ročníku bylo, když jste vstupoval do noviciátu?

Byli jsme 3 a všichni jsme zůstali.

Kde si vaši spolubratři vykonávají svoji pastorační praxi?

Jeden spolubratr je na misijní praxi v Misijním domě Matky Boží na Kalvárii. Tak jako já i on učí náboženství, ale na plný úvazek. Kromě toho pomáhá v domě. Druhý spolubratr požádal o misijní zkušenost v zahraničí. Jde o OTP program, což znamená, že student odchází po ukončení bakalářského studia na 2 roky do zahraničí, kde se nejprve učí jazyk a poznává kulturu, a pak pomáhá s pastorací. Spolubratr bude velmi brzy cestovat do Mexika. Tato možnost se nabízí vždy jen jednomu studentovi, protože v naší provincii je také potřeba pastoračních asistentů.

Do naší farnosti jste přišel po obnově dočasných řeholních slibů, které jste obnovovali v Nitre na Kalvárii v sobotu 8. září. Kolik verbistů obnovilo své dočasné sliby?

Dočasné sliby obnovilo celkem 13 verbistů. 12 pocházejících ze Slovenska a jeden zahraniční student - spolubratr Robin z Indie, který posilnil naši komunitu. Věčné sliby neskládal nikdo a ani v červnu tohoto roku nebyl žádný verbista vysvěcen na kněze. Do postulátu byli v tomto roce přijati dva noví postulanti, kteří byli 7. září přijati do ročního noviciátu.

Na praxi působíte v České republice. Víte vy sám kolik verbistů v České republice působí?

No, jedna, dva tři, čtyři a já.

Správná odpověď je 9 :-).

Br. Tomáš Gerboc, SVD a Br. Milan Toman, SVD v Irsku

Když nepočítám Vás, tak 5 spolubratrů ze Slovenska: v Mimoni P. Václav Horniak (v naší farnosti nějaký čas zastupoval P. Jozefa Strečku) a Br. Jozef Marko (v naší farnosti působil jako pastorační asistent); ve Valašské Polance P. Jozef Berec; ve Velkých Karlovicích P. Rastislav Kršák (bývalý kaplan naší farnosti) a náš P. Marek Poláčik. Dále dva spolubratři pocházející z Polska: v Praze-Uhříněvsi P. Jaroslaw Batóg (bývalý správce farnosti Velké Karlovice) a ve Zlíně - Malenovicích P. Waldemar Grieger (bývalý správce naší farnosti a farnosti Velké Karlovice). A také dva vietnamští spolubratři P. Josef a P. Jan Křtitel.

Nyní byl zvolen nový generální představený Společnosti Božího Slova P. Heinz Kulüke, SVD, byl jste někdy v sídle generálního představeného v Římě v Collegio del Verbo Divino?

V Římě jsem zatím nebyl, ale doufám že se tam někdy podívám, teda je to můj veliký sen. No, ale už mnoho mých snů se uskutečnilo :-). Ale zabalené ještě nemám.

Jako misionář se budete potřebovat ve světě domluvit, jaké jazyky ovládáte?

Přes prázdniny, během VŠ zemědělské jsem jezdil na praxi do Německa. Někdy na praxi na farmu pracovat se zvířaty, nebo i květinovou farmu. Z němčiny jsem už toho hodně zapomněl, ale domluvit jsem se uměl a teď se spíš věnuji angličtině.

S Br. Tomášem jste byl v Irsku na jazykovém kurzu, mohl byste nám o tomto kurzu něco blíže říci?

Tento kurz byl na naší jazykové škole v městečku Maynooth, které leží asi 20 km od Dublinu. Kurz trval 5 týdnů. Během té doby se tam vystřídalo asi 70 studentů, kteří přicházeli a odcházeli. Kurzy se tam pořádají celoročně, ale v létě je tam asi nejvíce studentů. Bylo nás tam asi z 20 národností. Byla to velmi zajímavá zkušenost studovat se studenty z celého světa. Tento kurz byl intenzivní, takže jsme mluvili anglicky od rána do večera. Ze Slovenské provincie jsme tam byli 3: tedy já, Br. Tomáš Gerboc a Br. Juraj Cibula. Mezi sebou jsme měli dohodu, že spolu budeme mluvit jen anglicky. Během kurzu byly dopoledne přednášky, odpoledne byly volitelné přednášky či exkurze v angličtině po muzeích, Dublinu…

Škola nese název Divine Word School of English a je velmi známá hlavně v Itálii, na univerzitách, obzvláště na církevních univerzitách, proto největší část studentů tvořili kněží a řádové sestry z celého světa, kteří studují nebo působí v Římě, ale byli tam v menším počtu i laici.

Pro nás je Irsko většinou nedostupnou zemí. Měli jste možnost navštívit i některé původní stavby například kláštery či kostely z počátků křesťanství v Irsku?

Ne vždy máme možnost a sílu konat velké činy,
ale drobné musíme dělat každou chvíli, proto je konejme dobře.

Byli jsme ve starobylých chrámech jako třeba katedrála sv. Patrika nebo na historickém hřbitově v Dublinu, kde jsou ty typické irské kříže. O historii Irska jsme často mluvili během přednášek. Během kurzu jsme navštívili mnoho historických míst, ale nejvíce exkurzí jsme věnovali Dublinu.

Jmenoval jste katedrálu sv. Patrika. Kdo byl Sv.Patrik?

Byl starověký křesťanský duchovní, mnich a velký misionář působící v druhé polovině 5. století v Irsku. Právě on byl prvním misionářem v Irsku a jeho žáci pak šířili křesťanství po celé zemi.

Irsko bylo velkou křesťanskou zemí a stále křesťanskou zemí zůstalo, i když právě prochází takovou jakousi krizí, kdy se lidé od křesťanství vzdalují.

Co vám osobně dala návštěva této země a co vás tam zaujalo?

Jednak ten kurz byl pro nás všechny velmi prospěšný a pomohl nám zdokonalit se v angličtině a Irsko samotné je velmi nádherná země. Na severu jsme viděli ceduli „Děkujeme za návštěvu úžasné krajiny" a opravdu Irsko úžasnou zemí je. Všude je nádherná zeleň. Pomáhá k tomu klimatické podnebí. V Irsku často prší, ale není to až tak hrozné jak jsem očekával. Většinou pršelo ráno, skoro každé ráno, ale jen chviličku, a pak chvilku sprchlo přes den. Ale většinou to byly takové sporadické přeháňky. Čekal jsem upršené a sychravé dny, ale v tomhle jsem se spletl. Ale sluníčko jsme viděli jen při odjezdu. I když neprší, obloha je zatažena. Nejvíce mě zaujala země v severní části Irska, teda při atlantickém pobřeží. Irsko je nádherná venkovská krajina, kde žijí lidé, kteří milují přírodu. Kromě toho jsou Irové velmi milí a přátelští lidé, asi jako Moraváci.

Měl jste možnost se s Br. Tomášem během těchto 5 týdnů pobavit o jeho pastorační praxi u nás a seznámil Vás s tím co Vás u nás čeká?

Sem tam jsme se bavili i na toto téma, ale přece jen v angličtině nám to moc nešlo, tak až potom v Bratislavě jsme se bavili o Moravě a o jeho roce pastorační praxe zde.

Máte nějakou představu o budoucí zemi svého misijního působení?

Většinou jsou to země, o kterých vykládají naši spolubratři, když přijedou po třech letech na dovolenou. Když jsem poznal naše misionáře a země ve kterých působí, tak z jejich vykládání mě zaujala Latinská Amerika, Ekvádor, také země v Africe, jako například Keňa…

Takže ještě nevíte které země byste si napsal jako možnosti misijního určení?

To musí mít člověk dostatečně promodlené a Pán Bůh mu ve správném čase dá poznat, které země má napsat.

Nyní jste přišel k nám do farnosti na roční praxi, než budete pokračovat dál ve studiu. Minulý rok, když zde byl na praxi Br. Tomáš, tak s dětmi organizoval sportovní odpoledne a s mládeží se setkával v pátek při filmových večerech apod. Co byste během své roční praxe chtěl dělat vy?

Pokud by byl zájem od mladých lidí a dětí o tyto setkání, tak bych v nich velice rád pokračoval. Zájem pokračovat ve sportovních odpoledních se potvrdil minulou neděli, kdy jsme se setkali v celkem pěkném počtu a zahráli si vybíjenou a fotbal. No zatím se teprve rozkoukávám.

Jaké jsou vaše záliby a koníčky?

Když mám volno a venku je hezky, tak rád jezdím na kole, ale mám rád i ostatní sporty jako fotbal, volejbal nebo plavání. Kromě toho rád chodím po horách a to v každém ročním období. Rád čtu knihy, zvlášť duchovní literaturu. Velkým povzbuzením jsou pro mne knihy nebo filmy o životě svatých. Jednou do roka vytáhnu své malířské náčiní (plátno a štětce) a maluji. Celkově mohu říci, že mám rád všechno umění. Také rád zpívám. U nás v Bratislavě při větších slavnostech zpívá schola. Učím se hrát na kytaru, ale přiznám se, že mi to zatím moc nejde…

Budete tu rok pobývat, tak pokud byste byl tak hodný a naznačil nám – hospodyňkám, která jídla a buchty máte rád, abychom až vás pozveme na oběd věděli co uvařit.?

(Smích.) Já mohu říci, že sním vše kromě jedné polévky, a to je vajíčková polévka. A makové buchty mám také velmi rád.

Je nějaké jídlo, které Vám vysloveně udělá radost?

Česká kuchyně je velmi chutná… Tak třeba svíčková a knedlíky to mám velmi rád.

Připravila Ingrid Petřeková

Naše farní pouť 2012

V opravdu hojném počtu (dva plné autobusy) jsme se vydali ve dnech 10.-12. srpna na farní pouť, jejímž cílem byla mariánská poutní místa jižní Moravy a Vídeň.

K našim nejstarším poutním místům patří Křtiny. Podle starého vyprávění ve zdejším údolí křtili již svatí Cyril a Metoděj a jejich žáci. Proto i tento starobylý název. V poutním kostele jsme se poklonili Panně Marii Křtinské a na závěr prohlídky nám místní farář nechal rozeznít tamní zvonkohru. Dále jsme pokračovali návštěvou Rajhradského benediktinského kláštera, nejstaršího kláštera na Moravě. V něm je umístěn Památník národního písemnictví na Moravě, který spravuje slavnou benediktinskou knihovnu s 65 000 svazky knih. Zde, v chrámu, byla pro nás sloužena mše svatá. Po jejím skončení jsme pokračovali do Mikulova, kde jsme navštívili chrám svatého Václava a poté se věnovali prohlídce vinařského města. Někteří se vyšplhali na Svatý kopeček, a tak prošli křížovou cestu s kaplemi, který se tyčí nad městem a tvoří dominantu okolí.

Další den jsme odjeli do Vídně, města, které je spjato i s naší historií. Tam jsme nejdříve navštívili císařský palác Hofburg, kde jsou v muzeu, mimo jiné, vystaveny panovnické sbírky vzácného porcelánu, skla, zlaté a stříbrné servisy a vázy. Potom jsme si prohlédli i jeden z nejstarších a nejkrásnějších vídeňských kostelů, chrám sv. Petra. Dále jsme se zúčastnili bohoslužby v chrámu Panny Marie Na břehu, kde jsou uloženy ostatky našeho významného světce Klementa Maria Hofbauera, rodáka z Tasovic u Znojma. Po mši svaté jsme si prohlédli katedrálu svatého Štěpána a z její věže jsme shlédli krásu města, a pak se věnovali prohlídce starobylé Vídně. Večer jsme se unaveni, ale plni dojmů, vrátili zpátky na Moravu.

Po nedělní bohoslužbě v zámecké kapli v Lednici jsme si prohlédli zámek, který patří k nejkrásnějším u nás.. K zámku přiléhá unikátní stavba palmového skleníku s tropickými a subtropickými rostlinami. Dále jsme měli možnost shlédnout okolí zámku s největším evropským zámeckým parkem. To vše mnozí z nás přehlédli v celé kráse z vrcholu 60- ti metrového minaretu.

Po obědě jsme zamířili k poslednímu cíli našeho putování. Tím bylo oblíbené mariánské poutní místo ve Vranově u Brna, k němuž patří i kostel Narození Panny Marie, kde se podle legendy zjevila Bohorodička nemocnému šlechtici, pomohla mu v nouzi a uzdravila ho. I my jsme odtud odešli s pokojem a útěchou v srdci. Zpáteční cesta autobusem rychle uběhla za přispění písní scholy, doprovázené houslemi.

My, poutníci, tímto vyslovujeme upřímné Pan Bůh zaplať Otci Markovi, bratru Tomášovi a všem, kteří se na přípravě podíleli.

Marie Vrtělová

Velmi často sníme o tom, jak se stát anděly, ale unavuje nás být dobrými muži a dobrými ženami.

CSM 2012 (Celostátní setkání mládeže)

Den 1. – úterý 14/8

Začátek plavby byl logicky náročný. Vměstnat batožiny, kytaru a 8 zástupců naší farnosti do jednoho kupéčka bylo opravdu uměním. Ubytovali nás ve škole s novými záchody. Michal a Tomáš nám potom připravili scénku. Jen nevíme, kdy ji stihli nacvičit. Proběhla ve třech dobách – brýle padly, byly nakopnuty a majitelem zašlápnuty. V 19:30 se konal zahajovací ceremoniál, který k radosti mladších trval poměrně dlouho. Před spaním jsme měli venkovní piknik, který byl výjimečný výborným nezapomenutelným Kulčákovým chlebem :-).

Den 2. – středa 15/8

Den jsme přivítali společnou snídaní na karimatkách. Od půl 9 se již u hlavního podia konal program – ranní modlitba, katecheze, a pak mše svatá. Tentokrát nás provázela skupina Adorare z Valašských Klobouk. Na oběd byla chutná sekaná s bramborem a zelím. Odpoledne jsme se rozdělili – Jitka a Bětka navštívili workshop – Základy harmonie. Kluci dostali koktejl s názvem Pokoj ve stánku Signály.cz. Večer jsme si koupili ždárské trička v barvě – červené, bílé, zelené či černé. Pak následovala večerní světelně působivá modlitba růžence, kterou vedl Mons. Vokál.

Den 3. – čtvrtek 16/8

Při ranní modlitbě po diecézích jsme pozdravili velkého olomouckého pana arcibiskupa Jana Graubnera, který měl katechezi o lásce. Po dobrém guláši jsme vyzkoušeli, jak náročná je týmová spolupráce na lodi. Pobavili jsme nejednoho diváka na břehu. Poté jsme navštívili Zelenou Horu. Je to krásná památka UNESCO, ohraničená krásnou zdí – původní klášterní, za níž se nachází krásný hřbitov s pomníkem Rudoarmějců.Uprostřed stojí krásný kostel se vstupem za 90 Kč. Místo prohlídky kostela jsme zvolili krásný dolíček s anglickým trávníkem, kde spočinuly naše unavené údy. Další naše cesta vedla do zámku na jeden z nejočekávanějších koncertů Prague Cello quartet. Pohledná čtveřice violoncellistů zahrála slavné skladby např. od kapely Metalica, Sedm statečných v nejrůznějších úpravách. Večer jsme pak na hlavním podiu byli svědky dojemného povídání od blízkých bl. Ciary Lucce Bodanové, kteří k této příležitosti přijeli až z Itálie. Pán byl milostiv, nejen tím že ze zamračeného nebe nespadla téměř ani kapka, ale že i ve sprchách tekla teplá voda.

Den 4. – pátek 17/8

I dnes jsme načali den společnou modlitbou a snídaní. Kluci pak běželi pomáhat sestrám Paulínkám s rozložením knih v jejich moderním knihkupectví. Potom jsme se rozešli – jedni šli na raní modlitbu s kapelou Adorare, druzí na Řeckokatolickou liturgii na zámek. Pak jsme se sešli na přednášce otce kardinála Dominika Duky OP. Odpoledne jsme odpočívali, hráli freesbee (oGo) a stolní hru Česko. Večer jsme prožili nádhernou mší svatou, kterou celebroval otec kardinál. V kázání přítomné vyzval k lásce, pravdě, čestnosti a spravedlnosti.

Den 5. – sobota 18/8

V sobotu nastala malinká změna. Snídaně byla nahlášena až na 8:00. I dnes jsme měli jít pomoci sestrám Paulínkám, jenže jsme se trochu zpozdili a sestry zatím všechno nachystaly samy. Začátek programu byl v 9:00 na Hlavním podiu. Následovala ranní modlitba, katecheze Mons. Pavla Posáda, a diskuzní skupinky na téma pokoj. V 11:00 byla slavností mše svatá, kterou celebroval Mons. Vojtěch Cikrle. V poledne jsme měli výborný oběd - špagety, a pak krátkou siestu. Již v pátek jsme si vybrali trasu pouti, dlouhou asi 8 km, která měla být uskutečněna od 13:30 do 18:00. Před poutí jsme se skočili občerstvit a posilnit do Barbar Baru a začátek se nám rázem posunul o hodinu. Pouť měla asi 9 zastavení, během kterých jsme viděli, jak se píší ikony, fotky rozpadlých kostelů na Šumavě, aj. V 18:00 nás čekala večeře. Po večeři začínal večerní program, vigilie, se slovem Mons. Josefa Kajínka, následně obnova biřmování se svíčkami a adorace. Pěkný program skončil až ve 22:30 a poté všichni odcházeli na pokoje, kde se ještě chvilinku povídalo a zpívalo. Ale únava byla silnější a vyhnala nás do spacáků.

Den 6 – neděle 19/8

Nastal poslední den, jehož tématem bylo „Přijměte Ducha svatého“. Snídaně byla opět v 8:00. I dnes jsme měli jít pomoci sestrám Paulínkám, ale opět jsme to nestihli, i když jsme jeli projednou autem. Program začal v 9:00 – ranní modlitba a svědectví. V 10:00 začala závěrečná mše svatá, kterou vedl Mons. Jan Graubner. Během mše svaté se konalo biřmování sedmi zástupců českých a moravských diecézí. Oběd (řízek s chlebem a ovoce) se rozdával u pódia. Ještě jsme se rozloučili se sestrami Paulínkami a u hlavní brány každý dostal krabičku s nápisem: „Ovocem ducha je láska, radost, a pokoj“. Uvnitř byly chutné barevné bonbóny, které jsme dostali pro vzpomínku na pěkné chvíle prožité ve společenství skvělých lidí.

Tomáš SVD

Jitka, Vašek, Hanka, Milan, Tomáš, Alžběta a Michal z farnosti N. Hrozenkov

Orelská pouť na sv. Hostýně

Celonárodní Orelská pouť se v letošním roce konala ve dnech 25. a 26. srpna. Sobotní program byl ve znamení společného putování k Panně Marii. Někdo vyrazil z Rajnochovic nebo z Trojáku pěšky, někteří dorazili na kolech a jiní přijeli vlakem či autobusem. Někteří poutníci byli až z jihočeských Domažlic. Program začínal večerní mší svatou v bazilice, kterou celebroval náš rodák P. Petr Dujka. Po skončení mše svaté, se konal tradiční "Běh k Božímu hrobu", jedná se o běžeckou soutěž pro všechny věkové kategorie. Soutěžící byli rozdělení podle věkových kategorií od předškoláků až po nejstarší ženy a muže. Z naší orelské jednoty se závodů zúčastnili tři běžci - P. Petr Dujka, Pavel Ohryzek ml. a Václav Ohryzek. Všichni tři se ve svých kategoriích umístili na prvních místech. Jako odměnu obdrželi medaile, diplomy a upomínkové předměty. Po skončení soutěže se konala společná světelná křížová cesta s rozžatými svícemi. Závěrečné svátostné požehnání se konalo opět v bazilice a pak následovalo společné zpívání na schodech před bazilikou. Doprovázela nás schola z Brna - Židenic. Vlahou srpnovou nocí se nesly zpěvy písní jak z kancionálů, tak ze zpěvníků pro scholy.

Neděle, ta byla ve znamení oslav hlavní pouti. Před hlavní mší svatou, která začínala v 10:00 hodin se konala příprava slavnostního průvodu a řazení orelských praporů. Slavnostní mši celebroval J. E. Mons. Jan Vokál z Hradce Králové, který vyzdvihl význam Orla v současné době a jeho potřebu pro společnost.

Součástí slavnosti byl také průvod orlů s orelskými prapory , hostů a kněží od baziliky k nově vybudovanému venkovnímu pódiu. Po odpoledním setkání poutníků s kněžími a hosty, završila pobožnost křížové cesty letošní poutní slavnost.

Pavel Ohryzek

Orel jednota Nový Hrozenkov

Bůh, který stvořil člověka, mu dal rozum, aby Ho mohl poznávat, vůli, aby Ho miloval, oči, aby viděl Jeho díla a jazyk, aby Ho mohl chválit.

Letní Chata Scholy - sobota 7. července až středa 11. července

Sobota

Ráno jsme se setkali 8:45 hod na zastávce v Novém Hrozenkově. Všichni jsme se moc těšili na chatu. Přijeli jsme na Vsetín a čekali jsme na nástupišti č.26 až pojede autobus do Hošťálkové. Neuběhlo ani 10 min a už jsme jeli. Cesta do Hošťálkové byla legrační a krátká. Na zastávce v Hošťálkové nás čekal pan Vraj, který byl z Olomouce a patřila mu chata. Problém byl ten, že jsme měli jenom Jitku. Peťan s Danou a autem někde zabloudili, tak jsme na ně čekali. Po chvíli nám pan Vraj řekl, že si máme dát věci do jeho auta a jít pomalu k chatě sami. Už jsme tam skoro byli (aspoň jsme si to mysleli) a po chvíli nás dojela Jitka s panem Vrajem a Dana s Peťanem. A Jitka vystoupila z auta a šla s námi - to bylo potěšení. Došli jsme až k rozcestí, kde nás čekal jenom Peťan. Dana byla už nahoře s panem Vrajem. Jitka nám naložila věci do batůžků a vyšli jsme těžce do kopce (nahoru). Vyšli jsme nahoru a byla tam chata k pohledání. Odemkli jsme a vevnitř to bylo opravdu pěkné. My s holkami jsme letěly okamžitě nahoru po schodech a vybraly jsme si ten nejpěknější pokoj, kde bylo docela hodně místa. Vybalily jsme se a šli dolů vařit oběd. Tam nám vedoucí řekli, že tato chata je na téma „Afrika" a my všichni jsme křováci. Rozdělili nás na dvě skupiny – kmeny: „Khoikoj" (Bětka-Velký kojot, Alenka-Lula, Radka-Motto-motto, Týna-Attila a Vala-Blonďatá vyžírka) a „Bushmans" (Kika-Velký čakarakaka, Vojta-The big Wazzub, Kačka-Futu-futu, Anička-Velký mozek a Maruška-Fufík). Na oběd byly špagety a bylo to moc dobré. Po obědě byla hra vodní válka, ale napřed byla hra se slepou mapou Afriky, kde jsme museli doplňovat názvy zemí, ostrovů atd. Tuto hru vyhráli „Khoikoi". Pak nastala vodní válka, všichni jsme se zmáčeli až po uši i Jitka, které byla v oblečení (my měli na sobě plavky). Večeři jsme jedli na zemi, každý si vzal placku a na tu si nabral směs. Připadali jsme si opravdu jako v Africe. Spát jsme šli až ve 23:00 nebo ve 24:00 hod a Jitka nám ještě řekla pohádku „O mráčku Oldovi a písečné duně Týně". Den byl opravdu náročný a srandovní.

Maruška-Fufík + Alenka-Lula

Neděle

Ráno jsme vstali o půl osmé, hned poté jsme měli rozcvičku s Danou. Na snídani byly buchtičky od maminek a babiček. Měli jsme jít do kostela pěšky asi 4 km. Ale nám se moc nechtělo a Jitka nám řekla, že když uděláme pro Peťana dobrý skutek, možná nám půjčí auto. Tak jsme se rozhodli, že mu složíme básničku. Šli jsme do našeho luxusního pokoje s luxusním výhledem a vymýšleli jsme mu básničku jménem „Óda na Peťana". Pak jsme mu ji všichni přečetli, a tak nám auto půjčil. Hned poté jsme se šli obléct a holky namalovat, samozřejmě že jen málo, asi za půl hodiny jsme se sešli a vyrazili jsme 1 km z kopce k Peťanovu modrému autíčku. Přišli jsme k autíčku. Já (Velký čakarakaka), Alča (Lula), Radka (Motto-motto) a Vojta (The big Wazzub) jsme jeli v kufru, protože už nebylo místo na sedačkách. Jitka jela 45 km/1h a byli jsme u kostela v 10 hod a mše byla až v 10:30 hod. Než začala mše modlili jsme se růženec.

Mše byla báječná, protože ji sloužil otec Kája a také byly křtiny Samuela-Petra. Na konci mše jsme se dozvěděli, že Kája má zítra narozeniny-krásných 32 let. Po mši jsme mu šli popřát a jeli zpátky na chatu. V kufru tentokrát seděli Alžbí (Velký kojot), Maňa (Fufík), Kačka (Futu-futu) a Týna (Atilla). Oběd byl výborný, kuřecí vývar a kuře s rýží, vařili ho Peťan a Dana. Po obědě jsme hráli hru Stonožku, kdy jsme museli obejít chatu čtyřmi způsoby. Hru vyhráli „Khoikoi". Pak následovala hra Ovce, ve které pastýř zaháněl ovce, ale nesměl na ně mluvit ani se jich dotýkat. Přišla za námi i Jitčina kamarádka Hanka se svým snoubencem Honzou a donesli nám meloun. A tak jsme jim zazpívali pár písniček. Pak jsme chtěli hrát další hru, ale začalo pršet, tak jsme ji dohráli až v pondělí. Večeři (česnekačku a pečáky) vařil Peťan a Bětka. Večer za námi dojela Vala a Anička a my jim udělali prohlídku chaty. Peťan nám pak řekl horor „O kocourovi Felixovi a klukovi Jonatánovi". A šli jsme spát.

Kika-Velký čakarakaka
+ Kačka-Futu-futu

Pondělí

Vstali jsme ráno, protože nás probudila Jitka na rozcvičku. Rozcvička byla těžká, běželi jsme do kopce (vysoko) a nikomu z nás se zase nechtělo, jako vždy. Po rozcvičce byla skvělá snídaně, no, jak jinak než buchty. Po snídani jsme hráli hru Sběrači. V týmech jsme hledali různé plodiny a byliny a museli jsme je poznat-byla to zábava. Po cestě „Bushmani" našli psa Anežku. Teda nevím, jestli Anežku, ale my jsme ji tak pojmenovali. Napřed to byl nádherný pejsek, který se nás nechtěl pustit, šel pořád za námi. Ale mě už to začalo vadit, ale nakonec odešel. Hned po sběračích jsme hráli další hru "malba". Měli jsme nakreslit obraz podle předlohy. Ale mělo to háček. Každou chvíli jsme měli kreslit něčím jiným. První byl palec, pak loket, koleno, nos, brada, atd. Bylo to těžké, ale byla sranda. Byli jsme celí špinaví, tak jsme se vyvlékli do plavek, pořádně se namydlili a opláchli studenou vodou. Byla nám strašná zima, ale stálo to za to. Po malování jsme měli čas, tak jsme šly s holkami do pokoje a kecali jsme. Potom nás čekal oběd. Byly halušky se zelím. Po obědě byl polední klid, tak jsme s holkami zase kecaly. Pak jsme šli hrát ragby, to bylo super, ani jsme nechtěli přestat. Dále byly na řadě masky. Nevěděli jsme, co si o tom máme myslet, a jaké to bude. Tak jsme to začali. Byly to masky ze sádry. První byla na řadě Alžbí, měla krásnou masku, a ti další taky, ale poslední dva-Vojta a já-jsme je měly hnusné, protože došla sádra, ale to nevadilo. Jinak to bylo nepříjemné, tak půl hodiny jsme měli na tváři sádru, neviděli jsme, a všechny štípaly a bolely oči. Ale bylo to OK. Hned po maskách jsme měli táboráček, špekáčky, opékané brambory, kecání, zpívání no prostě pohodička. Po táboráku jsme se umyli a byli připravení na horor. Říkala ho Danuška, a byl fakt strašidelný, a byl podle skutečnosti. Po hororu jsme si šli umýt zuby. Byli jsme tak vystresovaní, že když jsme si umývali zuby, slyšeli jsme zvuky. Hned jsme začali řvát a utíkali do schodů. Zalezli jsme do spacáku a usnuly únavou.

Anička-Velký mozek

Úterý

Ráno jsme vstali a šli na rozcvičku, kterou měl Peťan. Na snídani byla ovesné kaša s ovocem. Ta nám všem moc chutnala. Po snídani jsme na šli na Troják. Bylo to asi 5 km. Šli jsme přes Bludný kopec a kopec Maruška. Po cestě byla sranda, svítilo sluníčko a my měli volnou zábavu. Na Trojáku jsme si dali svačinu (chleba s pomazánkou nebo Nutelou) a Jitka nám pak koupila Mrože. Během cesty zpátky jsme hráli hru bomba a další hru, kdy jsme museli mluvit vždy opačně, takže např. místo mám hlad, jsme řekli nemám hlad, a tak to bylo celou dobu. Byla to fakt sranda. Když jsme přišli na chatu, Jitka a Bětka odjeli na Vsetín na pohotovost, protože Bětku kousla nějaká potvora do nohy, a ta jí hrozně opuchla. Ostatní si šli

Nic tak neodporuje lásce, jako když neděláme mnoho pro bližního.
Blahoslavení, kteří žijí na zemi jedině proto, aby z ní povznášeli duše k Bohu.

hrát ragby. Po ragby jsme si holky dělaly korálky a náušnice. Pak se vařila večeře - Bulgur, to byla mňamka, Kiki si dokonce třikrát přidala. Večer si každý kmen musel připravit malé vystoupení u táboráku. „Bushmeni“ si vymysleli své vlastní tance a „Khoikoi“ zpívali Africké písně, které jsme se naučili během chaty. I vedoucí se předvedli. Danuš a Jitka v dlouhých šatech a s turbanami na hlavách zpívaly, Peťan kolem nich tančil. Po táboráku nás čekala stezka odvahy. Byla strašidelná. Kiki se dokonce tak bála, že se schovala za stodolu, a myslela že nás obelstí, ale nakonec šla. Pak už jsme se jen rozloučily s Peťanem a šli spát.

Bětka-Velký kojot

Středa

Poslední den jsme vstali v 9 hod. Následovala rozcvička, a pak snídaně lupínky s mlékem nebo rohlík s nugetou a máslem + voda se šťávou + čaj. Po snídani nám dala Jitka rozpis úklidu chaty. Uklízeli jsme ve dvojicích-někdo koupelku, jiní pokoje. Dopoledne jsme vyráběli nástroje, různé hrkačky a přesýpátka. Na oběd byly těstoviny s kečupem a omáčkou. Po obědě nám Jitka řekla, abysme dopsaly kroniku. A pak jsme se všichni dali do úklidu. Chatu jsme pořádně vypucovali a nastalo vyhodnocení. A po vyhodnocení jsme si nahodili bágly, zamávali chatě a hurrááá domůůůů.

Maruška-Fufík

Zprávy z Charity

Léto, léto...

„Léto, léto rozmarný, zůstaň, zůstaň s námi jen pár dní…“. Když je řeč o létě, vybaví se mi hned tato, kdysi populární, písnička. Její autor jistě netušil, jak pravdivá bude po tolika letech, protože léto = teplé dny, opravdu prosíme, aby s námi alespoň někdy zůstaly. Toto léto přineslo dny krásné, ale také ty ve kterých jsme ho marně hledali.

Na našem „Domečku“ to hlavně znamenalo, že jsme nemohli najít den, ve kterém by se sešlo dohromady všechno tak, abychom mohli vyrazit na společný výlet. Aby bylo pěkně, ale ne úmorně, dost pomocníků a hlavně volná cyklostezka. Ta byla celé prázdniny přeplněná sportovci všech možných věkových kategorií. Proto trávili léto naši obyvatelé převážně na zahradě, s občasnými vyjížďkami kolem domečku a do blízkého okolí. Musím říct, že se tu vystřídalo hodně návštěv a domem se často ozýval veselý smích a křik malých dětí. Někteří obyvatelé byli na návštěvě u svých rodin, na svatbě a nezmeškali ani poutě ve svých rodištích.

Asi největším oživením a musím říct, že i překvapením, byl příchod Vojty Kopeckého. Je to klučina, který studuje zdravotnickou školu a o prázdninách měl dodělávat nějaké zkoušky. Přišel se zeptat, jestli by k nám mohl chodit jako dobrovolník, aby si procvičil komunikaci a některé výkony. Nikdo z nás asi neočekával od 17letého "ogara" tolik pochopení pro „stařičky“. Byl u nás skoro každý den a Vojto, Vojtíšku bylo za chvíli nejvíc používaným slovem mezi obyvateli. Vojta byl muž na svém místě, vždycky usměvavý, ochotný pomoci, pozorný, trpělivý... I sestřičkám byl zdatným pomocníkem. Zkoušky zvládnul a my doufáme, že školu dokončí bez problémů, protože takového „bratra“ bychom v nemocnicích opravdu chtěli potkávat. Jsme moc rádi, že naše spolupráce trvá i dále a Vojta k nám dochází, když mu to čas a učení dovolí.

Protože léto, teplo, prázdniny a dovolené jsou převážně radostné události, nedá mi to, abych nezmínila „malý zázrak“, který jsme prožili.

Od března v“Domečku“ bydlí paní, která už víc jak 10 let pouze ležela v posteli, nebyla ani na vozíčku. Po domluvě s paní doktorkou jsme ji začali pomalu, každý týden o kousek, zvedat v posteli. Chtěli jsme, když by to její zdravotní stav dovolil, posadit ji do polohovacího křesla a vyvést ji „do světa“. Po trpělivé práci všech z domu a s Boží pomocí se podařilo, po čtyřech měsících, paní v den jejích narozenin opravdu do křesla posadit. Byla to úžasná chvíle pro všechny, kteří mohli být u toho. Obyvatelé jí popřáli, strávili společnou chvilku v kapli a protože byl nádherný den, dostala se po tolika letech i na čerstvý vzduch.

Marie Surá, vedoucí pobytových služeb

Nový altán na Halenkově

Na zahradě u Víceúčelového charitního domu v Halenkově vyrostl letos přes prázdniny nový zahradní altánek. Obyvatelé domu už se na něj dlouho těšili, ale ke stavbě mohlo dojít teprve po vytažení nádrží na naftu a úpravě pozemku kolem domu. Teď už mohou obyvatelé altánek využívat jak k odpočinku, tak k posezení s návštěvou nebo k aktivizační činnosti. Altán už byl i požehnán P. Miroslawem Lukasiewiczem. Slavnostní požehnání proběhlo 5. září 2012 po mši svaté.

Marie Fedorová, vedoucí DSS

Setkání s P. Vitáskem

Ve středu 12. září se na VCHD v Halenkově uskutečnilo setkání zaměstnanců Charity Sv. rodiny N.Hrozenkov s prezidentem arcidiecézní Charity Olomouc P. Bohumírem Vitáskem, který za námi přijel, aby nás zasvětil do Kodexu Charity Česká republika.

Na úvod zmínil tři základní rozměry člověka – tělesný, duševní a duchovní a vedle toho další rozměr, a to ve vztahu k druhým lidem rozměr sociální. Jako dobrý příměr použil obraz automobilu s řidičem, který někam směřuje. Tělesný rozměr v tomto přirovnání představuje auto samotné, duševní rozměr je reprezentován řidičem, který auto ovládá a zná předpisy (rozumové poznání, city, představivost) a duchovní rozměr je pak samotný cíl cesty, ke kterému řidič spěje (přirozená rovina – víra, naděje a láska, nadpřirozená rovina – smysl života).

Připomněl také V. E. Frankla, rakouského psychiatra, který učí neptat se: „Jaký smysl má můj život?“, ale „Jaký smysl chci svému životu dát?“ K tomu, abychom mohli dát našemu životu smysl, je potřeba ho naplnit hodnotami – tvůrčími (práce, činnost), zážitkovými (vnímání krásy přírody, umění, vztahů) a postojovými (trpělivost, vytrvalost, statečnost ve snášení těžkostí), které mají největší význam právě tehdy, když jsme ochuzeni o hodnoty tvůrčí i zážitkové. P.Vitásek se zde dostal ke známé definici lásky podle apoštola Pavla z 1. listu Korintským 13, 13 a tím i k poslání charitního pracovníka, který se má snažit tuto ztělesňovat. Vždyť právě název Charita vznikl z latinského slova caritas, tj.obětavá, nezištná láska. Bůh sám je touto láskou, stvořil nás ke své podobě a do každého z nás vtiskl tento krásný a dokonalý obraz. Nejdůležitějším úkolem se má tak pro nás stát úsilí být viditelným znamením Boží lásky ke světu a člověku, zejména k chudým, slabým, trpícím a jakkoliv jinak ohroženým lidem. Charitní služba jako jedna z hlavních činností církve musí být proto založena na respektování, ochraně a rozvíjení přirozených práv každého člověka a na křesťanském pojetí etických hodnot, zakotvených v Písmu sv. a v dokumentech sociálního učení katolické církve.

Na závěr setkání dal P.Vitásek prostor také dotazům a přijal pozvání k prohlídce domu i venkovních prostor s novým altánkem, vybudovaným z výtěžku letošní Tříkrálové sbírky.

Marta Koňaříková
pastorační asistentka

Ponižování a pronásledování jsou milostí. Bůh jimi zahrnuje všechny, kteří Mu věrně slouží.
Buď si jistá, že plněním svých povinností dokazuješ lásku k Bohu, i kdybys to necítila.

Mladá misie verbistů na Madagaskaru se rozvíjí

Od roku 2001 působí na Madagaskaru P. Marcel Martinko, SVD. Jako misionář začínal na pobřeží v buši. V letech 2006-2009 studoval na univerzitě v Paříži dogmatiku a fundamentální teologii.

Nyní působím v interdiecézním kněžském semináři pro jižní provincii Madagaskaru. na náhorní plošině ve městě Fianarantsoa, kde se nachází mnoho řeholních společenství. V semináři máme bohoslovce z devíti diecézí a též z šesti mužských řeholí, mezi kterými jsou i verbisté.

Vyučuji dogmatickou teologii, fundamentální teologii a metodologii akademické práce. V našem formačním domě SVD jsem odpovědný za úvod našich studentů do akademické práce, úvod do filozofie, Starého a Nového zákona. Také učím francouzštinu a starám se o chod domu. Během víkendů vypomáhám v okolních farnostech. Přes prázdniny a svátky vypomáhám na pobřeží.

V semináři máme 250 seminaristů a z nich je asi půlka řeholníků. Přijímáme kandidáty po maturitě, podmínkou je dobrá znalost francouzštiny, která se vyžaduje ke studiu a ochota pracovat v misiích, což je pro malgaše dost těžké – opustit svoji zem a jít do neznáma. Je to jedna z překážek vstoupit k verbistům. Kongregace, které zůstávají pracovat zde, mají mnoho nových kandidátů. My míváme každým rokem asi deset nových seminaristů. Ne všichni ovšem vydrží.

Na Madagaskaru verbisté působí již 23 let. Zpočátku jsme působili pouze v diecézi Mananjari, nyní pracujeme ve třech dalších diecézích.

Na počátku misie jsem byl tři roky kaplanem a rok správcem misie na pobřeží. Situace je tam naprosto odlišná. Na náhorní plošině je křesťanství zakořeněno. U nás v diecézi jsme letos slavili 140 let od příchodu misionářů. Na pobřeží je stále situace prvotní evangelizace. Na náhorní plošině jsou farnosti již vyvinutější. Průměrná farnost zde má kolem 10 filiálek. Na pobřeží má farnost – misijní stanice kvůli nedostatku kněží 60-80 filiálek. Na náhorní plošině jsou cesty, ale na pobřeží lidé většinou chodí pěšky.

Má to vliv i na povahu lidí, tak jako v Evropě. Jižané jsou jiní než lidé z hor. Na náhorní plošině jsou podmínky těžší a lidé jsou pracovitější. Pracují usilovně na rýžových polích… Na pobřeží je klima mírnější, vše se tam urodí a lidé nepotřebují tolik pracovat. Mají volnější vztah k životu.

Mým koníčkem je malá farma. Máme asi 2 ha zahrady. Chováme kravičky, prasátka, slepičky… Do práce na hospodářství jsou zapojeni i seminaristé. K životu misionáře patří i manuální práce. Na obdělávání půdy nemáme žádné stroje, vše se zde dělá ručně. Když potřebujeme poorat pole, využijeme k tomu krávy. V regionu, kde pracujeme není žádná mechanizace. Je to dost těžká práce. Na náhorní plošině je takové klima, že se tam dá dopěstovat všechno. Pěstujeme brambory, zelí a všechny druhy zeleniny. Problémem je, že přichází cyklónové období, kdy je mnoho srážek a ztrácíme část úrody.

Původní víra obyvatel je založena na úctě k předkům. Tato víra má mnoho pozitivního, ale také mnoho, co není slučitelné s křesťanstvím. Malgaši, i když jsou pokřtěni, zůstávají vždy spjatí s úctou k předkům, na kterou se vážou různé rituály. Úcta k předkům je přítomná všude. V normálním životě mají první slovo zemřelí, ne živí. Při všech důležitých životních událostech kontaktují šamana a šaman vše konzultuje s předky. Na druhé straně je tam mnoho zákazů, o kterých se nemluví – tzv. fady. To je přítomno i v myšlení seminaristů. I když to nepřiznají otevřeně, vždy je tam strach před „fady“ . Fady je spojeno s určitou vinou, strachem a nápravou, co bývá spojeno s návštěvou šamana. Tam se přináší oběti různých zvířat na zmírnění a na znovunastolení harmonie. Je mnoho šamanů. Jsou takoví, o kterých se ví, ale i takoví o kterých se neví. V každé vesnici je minimálně jeden.

Misionáři přicházejí, a je veliká potřeba misionářů. Madagaskar má velmi málo domorodých kněží. Letos by měli přijít tři noví kněží – misionáři z Čile, Indonésie a Ghany. Byli by ale potřeba noví misionáři. Chybí nám mnoho technických vymožeností. Člověk musí být připraven pracovat bez elektrického proudu, internetu, televize, telefonu a pod. Těm, kteří přichází, to ze začátku dělá velké problémy, ale dá se na to zvyknout. Doufám, že brzy přijde někdo ze Slovenska, či České republiky. Na Madagaskaru je dvacet spolubratrů z desíti zemí. Bylo by to milé, kdyby někdo přišel ze Slovenska, protože já jsem zde jediný Slovák.

Podle textu P. Martina Štefance, SVD přeložila a připravila –INW-

Svátost křtu přijali a novými farníky se stali

10. července – Eliška Divínová, Martina Pekařová a Adéla Texlová

29. července – Marie Kateřina Orságová, Vojtěch Valíček, Jan Minarčík, Petra Vrchovská a Daniela Sehnem

5. srpna – Tadeáš Helis a Lucie Antonie Kenisová

26. srpna – Šimon Vítek a Valentýna Šnajdrová

16. září – Nicol Šarmanová, Eliška Masnicová, Matěj Polách a Barbora Vráželová

Svátost manželství uzavřeli
v Novém Hrozenkově

30. června
Miroslav Orság a Natálie Pavlicová
Ondřej Mikula a Alena Živníčková

7. července
Michal Číž a Marta Petřvalská

25. srpna
Theodore Oliver Sweeny a Veronika Václavíková

1. září
Martin Masařík a Monika Orságová

8. září
Petr Valíček a Barbora Malíková

15. září
Michal Petr a Martina Zelíková

Do věčnosti nás předešli

v měsíci červenci
Božena Zapalačová (1940) z Karolinky
Růžena Šipulová roz. Pavelková (1929) z Nového Hrozenkova
Pavel Krystyník (1940) z N. Hrozenkova
Jaroslav Frydrych (1942) z Karolinky
Adolfa Hořčicová roz. Mikušová (1929) z Nového Hrozenkova

v měsíci srpnu
Ludmila Pánková roz. Žalmánková (1928) z Nového Hrozenkova
Josef Píšek (1928) z Nového Hrozenkova
Ivar Schmutz (1939) z Karolinky

v měsíci září
Antonín Koňařík (1951) z N. Hrozenkova
Zdeněk Provázek (1951) z N. Hrozenkova

Dvě věci vás udrží ve zbožném životě: velká pečlivost při plnění závazků vašeho stavu a velká odvaha, abyste se nevzdávali a neztráceli ducha v těžkostech, do kterých můžete přijít.

Sestra Sulpicie – Marie Maňáková Milosrdná sestra sv. Kříže

Narodila se 6. září 1918 v Novém Hrozenkově na Vsetínsku. Svému třetímu dítěti dali rodiče Jan a Marie Maňákovi na křtu svatém jméno Marie. Tatínka již Mařenka nepoznala - zemřel, když jí byly sotva dva měsíce. Maminka dokázala dětem přiblížit velikost Boží lásky a vštípit jim vroucí zbožnost. Děti jí byly vděčné hlavně za to, že žila jen pro ně. Podruhé se neprovdala, i když v té době nebylo snadné obstarat živobytí.

Nejkrásnějším okamžikem bylo pro Mařenku první svaté přijímání v devíti letech. Vzpomínala i na nejednu pouť na Svatý Hostýn, která byla obvykle spojena s návštěvou u maminčiny sestry, řeholnice v napajedelském klášteře. Tam Marie navštěvovala tři roky měšťanskou školu. Po jednoročním pobytu doma se zase vrátila do Napajedel a pod vedením své tety sestry Prokopy vypomáhala při různých pracích. V srdci dospívající dívky dozrávala touha po řeholním životě. Když maminka poznala ryzost jejího úmyslu obětovat se ve službě Pánu Bohu, ráda jí k tomu dala své požehnání.

Dne 1. května 1935 nastoupila Marie jako kandidátka v provinčním domě v Kroměříži. Představení vystihli její schopnosti a její nadání a poslali ji na studie do zdravotní školy sester sv. Kříže v Bratislavě. Tam získala odbornou kvalifikaci pro ošetřování nemocných. O svátku sv. Josefa v roce 1938 začala jako sestra Sulpicie noviciát a za rok směla složit první řeholní sliby. Chtěla věrně následovat ukřižovaného Pána a v jeho síle mírnit utrpení bližních. Ve velké nemocnici v Moravské Ostravě se vypracovala ve výbornou instrumentářku na operačním sále. Vyznačovala se krajní obětavostí: byla ochotna vstát i kdykoli v noci, pokud bylo třeba ošetřit těžké úrazy ze železáren a dolů. Na sklonku druhé světové války složila 23. března 1945 věčné sliby. Po nich nastoupila na nové pracoviště v nemocnici v Novém Jičíně. Zde pracovala na očním oddělení a rovněž při operacích. Pro její důslednou a radostnou povahu si jí vážily spolupracovnice, pacienti i lékaři. V důsledku pronásledování církve musely řeholní sestry v roce 1960 i tuto nemocnici opustit.

Následujících sedm let prožila v Bílé Vodě na polských hranicích. Zkušenost velkého společenství sester různých řádů, které sem byly vyvezeny ze svých klášterů, byla pro ni velmi cenná. S láskou sloužila svým starším a nemocným spolusestrám a nebyla ušetřena ani plahočení na státním statku při povinných brigádách. Nezahltila ji přemíra práce, občas dokázala pro potěšení sester nacvičit divadlo nebo vtipně zveršovat sestrám, které slavily jubileum, jejich uplynulý život. Od roku 1967 ji poslušnost přivedla do Ústavu pro dlouhodobě nemocné v Přestavlkách u Chrudimi. Devět roků zde jemnocitně sloužila těžce nemocným a snažila se připravit je na setkání s Bohem. Důchodový věk jí vynesl úplně jiný obor činnosti. Vrátila se do Bílé Vody a po své tetě sestře Prokopě Mazáčové převzala péči o zahradu a také o hroby spolusester. Z lásky k Pánu Bohu jí nebylo ničeho zatěžko.

S postupujícím věkem jí přibývalo i zdravotních obtíží. Přesto ani po přestěhování sester z Bílé Vody do Kroměříže v roce 1993 nepřestala obětavě pomáhat těžce nemocným spolusestrám. Byla věrnou v modlitbě jak u lůžka umírajících tak před Nejsvětější Svátostí. Horlivě se modlila za kněze a za obrácení hříšníků. I když byla v posledních letech upoutána na lůžko, dovedla druhé potěšit, pozvednout a povzbudit k důvěře v Boha, ve kterém byla její duše hluboce zakotvena. Dne 23. září 2009 směla odejít ke svému Pánu, kterého s hořící lampou víry, naděje a lásky toužebně očekávala.

Milá sestro Sulpicie, děkujeme vám za vaše věrohodné svědectví života Milosrdné sestry sv. Kříže v modlitbě, v práci i v utrpení. S vírou vás odevzdáváme Božímu milosrdenství i mocné přímluvě Panny Marie. Vyprošujeme vám plnost Boží lásky, k níž jste po celý život směřovala.

Převzato z archivu
Milosrdných sester sv. Kříže

Když ze srdce zpíváme a hrajeme pro chválu Boží

V loňském roce se poprvé v naší farnosti konal festival duchovní hudby, kdy před svátkem sv. Václava vystoupilo v našem farním kostele v N. Hrozenkově 5 sborů a 3 sólisté. P. Marek nám tehdy slíbil, že v roce 2012 má v plánu se prozpívat a prohrát až do rána. Letošní svatováclavské slavnosti, které připadly na sobotu 29. září, byly zahájeny mší svatou, kterou doprovázel Chrámový pěvecký sbor ze Slušovic, který na varhany postupně doprovodili 3 varhaníci, což si mohla všimnout jen hrstka posluchačů sedících na kůru. Po mši proběhlo oficiální zahájení P. Markem Poláčikem a náměstkem hejtmana Zlínského kraje Ing.Jindřichem Ondrušem, který nad festivalem přijal záštitu. Tento největší festival hudby (když se pomine folklor) v okolí, jak se o něm Ing. Jindřich Ondruš vyjádřil, byl finančně podpořen z rozpočtu Zlínského kraje. Následovalo poděkování P. Marka členům sboru Hafera za pomoc při organizaci sobotního dne.

A pak se již postupně vystřídalo kolem 180 účinkujících. Poslední z nich opustili chrám až půl hodinu před půlnocí. Nejprve jsme měli možnost se zaposlouchat do duchovních písní v podání ženského sboru z Valašské Polanky pod vedením pana Bázla. Po malém stěhování Broňa Dočkalová a její 3 žáci rozezněli struny cimbálů. Vystoupil i nejmladší cimbalista široko daleko, který sice nezvládl nacvičit duchovní píseň, ale vůbec to nevadilo. Vždyť nožky musel mít podloženy a na cimbál sotva dosáhl. Po dalším stěhování a ladění hudebních nástrojů přišly na řadu další děti ve věku od 5-ti letých až po mládež, a sice naše hrozenkovská schola za pomoci mládeže z cimbálovky Kotula. Děti pro festival nacvičily nové písně, které vždy mile uvedly a některé z nich darovaly v upomínku. Asi nejvíce všechny dojala píseň, která již jedenkráte v kostele zazněla, a to v lednu na pohřbu jejich kamaráda. Následovalo úchvatné vystoupení sboru Collegium Bonum z Bílovce. Jan Maceček z NH, se svojí přítelkyní Barborou ze Vsetína, přednesl na housle kánon a poté ještě zahrál sólově 2 skladby. Po skvěle připraveném vystoupení naší varhanice Jany Bařákové, kdy všem přítomným předvedla jak umí skvěle varhany rozeznít ke slávě Boží, jsme byli vyzváni k malé přestávce a pozváni k pohoštění do Lidového domu. Program pokračoval vystoupením folklorních pěveckých sborů Spinek z Vnorov (v krojích) a Hafera z NH (zcela mimořádně v civilním oděvu), kteří zazpívali původní i současné duchovní písně. Na závěr vystoupil nám již známý smíšený pěvecký sbor Tristianus z Trstenej. Překvapením byla konečná píseň, kdy se k Tristianu přidala Hafera a společně nám zazpívali Dvořákovu 9 Symfonii Z Nového světa - Velký Bože náš... Poté jsme se rozešli do svých domovů, abychom v neděli mohli při mši svaté poděkovat za úrodu (mši doprovázel Tristianus) a následně na „dětské mši" prosit o Boží požehnání pro Scholu a vzpomenout na všechny zemřelé členy chrámového sboru.

-INW-

Známkou pravých Božích dětí je být vždy připraveni přijmout úmysly nejmilovanějšího Otce.
Konejme často projevy vstřícnosti a lásky těm, k nimž je naše přirozenost méně nakloněna.

Orelská cvičení pro děti

Od 4.října jsme opět začali pravidelně cvičit každý čtvrtek v tělocvičně školy. Začínáme vždy od 16.30 hod. a cvičení trvá přibližně do 18.00 hod.

Program cvičení - úvodní modlitba, příběh na zamyšlení, nástup, rozcvička, vybíjená, florbal, soutěže a další různá cvičení na nářadí, vše podle daného plánu vedoucích, kterými jsou Marie Boháčová a Danka a Pavel Ohryzkovi.

Zveme tímto zájemce, z řad dětí, k využití volného času s námi.

Pavel Ohryzek
Orel jednota Nový Hrozenkov

Pozvání do Scholičky

Zveme děti z naší farnosti od předškolního věku do 10 let, které rády zpívají, aby se k nám přidaly. Od letošního září se na faře ve středu v době od 15.30 do 17 hodin schází malá Scholička Mimo zpívání také hrajeme různé hry a pokud nám to počasí dovolí, tak často i venku a zažíváme spoustu legrace. Schola pro starší děti se schází v pátek v době od 16 do 17.30 hod.

Jitka Haferníková, vedoucí Scholy

Výstava „Poklady naší farnosti“

V tomto roce se v naší farnosti uskutečnila výstava „Poklady naší farnosti“. Když jsme ji s bratrem Tomášem připravovali, mysleli jsme, že to bude jenom na pár dní. Nakonec trvala 5 měsíců. Asi to pro mnohé z vás byl čas vzpomínek na dětství, ale i radosti z toho, že se v naší farnosti tolik krásných věcí zachovalo. Chci na závěr poděkovat vám všem, kteří jste nás v této výstavě nejenom podpořili tím, že jste ji přijali s radostí, ale i tím, že jste do ní půjčili své vlastní věci. Děkuji, že jste na tuto výstavu reagovali i tím, že jste tam často brali své známé. Chci úpřimně poděkovat vám, kteří jste si vzali na starost hlídaání kostela v Karolince, kde byla původně výstava plánována, ale i za možno následně ji umístnit ve Valašské galerii výtvarného umění. Myslím, že to bylo velmi vhodné místo zvláště pro hosty, kteří do farnosti přicházeli během léta a měli možnost ji shlédnout 6 dní v týdnu. Myslím, že díky vaší pomoci, ale i radosti a možná i hrdosti, jsme mohli jako farnost nabídnout i pro mnoho cizích návštěvníků něco z toho krásného co je v naší farnosti přítomno. Všem, kdo jste se na výstavě podíleli, buď už v kostele v Karolince, nebo zde v Novém Hrozenkově upřímně děkuji.

Rok víry

Od října 2012 do listopadu 2013 je pro církev v celém světě vyhlášen Rok víry. Začne 11. října 2012 u příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí o slavnosti Ježíše Krista Krále 24. listopadu 2013. Při této příležitosti budou v naší farnosti od měsíce listopadu založeny skupinky modlitebních společenství. Podrobněji budete informováni při mších svatých.

Duchovní obnova

V naší farnosti bývá zvykem, že se alespoň jedenkráte v roce na chvíli zastavíme a snažíme se trochu popřemýšlet nad svým životem. V tomto roce se nám opět nabízí možnost se na chvíli zastavit. Otce redemptoristy již známe z loňska, kdy u nás vedli lidové misie, a tak vás i v tomto roce zveme na duchovní obnovu jimi vedenou, která bude v době dušiček. Věřím, že i tato doba bude pro nás možností znovu se setkat s Pánem. Program obnovy je vložen do tohoto Farního zpravodaje.

Pozvání na představení o sv. Alžbětě

V sobotu 8. prosince 2012, na slavnost Neposkvrněné Panny Marie, vás zveme po mši svaté do farního kostela v Novém Hrozenkově na přestavení o sv. Alžbětě. O jejím čase čekání na svého vymodleného syna Jana Křtitele. Představení nám zahrají členové ochotnického divadla z Lidečka. O přesném čase vás budeme informovat.

Roráty

pořad bohoslužeb v čase adventu (od pondělí 3. prosince 2012)

Karolinka:
pondělí 6.30 hod
čtvrtek 18. 00 hod
Nový Hrozenkov:
úterý, středa, pátek 6.00 hod.

Jako každým rokem prosíme maminky, babičky či hodné tetičky, aby dětem připravily na faře snídani.

Zapisování mešních úmyslů

Mešní úmysly na I. pololetí roku 2013 se budou zapisovat v sobotu 8. prosince 2012 od 8 do 11 hodin na faře v Novém Hrozenkově. V Karolince pak v neděli 9. prosince 2012 po mši svaté.

Ke vzpomínce na všechny věrné zemřelé - Dušičky

Ve čtvrtek 2. listopadu 2012 (Všech svatých) odpoledne a v pátek 3. listopadu 2012 (Vzpomínka na všechny věrné zemřelé) po celý den bude možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv.zpověď, sv.přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. listopadu do 8. listopadu je možné získat po splnění obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Pořad bohoslužeb o Dušičkách

Čtvrtek 1. listopadu 2012 - Všech svatých

Karolinka:
16.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:
18.00 - mše svatá

Pátek 2. listopadu 2012
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Karolinka:
15.00 - pobožnost na hřbitově
18.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:
8.00 - mše svatá
18.00 - mše svatá
po večerní mši pobožnost na hřbitově
Dále dle plakátku „Obnova lidových misií“.

Další číslo farního zpravodaje vyjde 2. adventní neděli 9. prosince 2012, své textové příspěvky odevzdávejte prosím do pondělí 26. listopadu 2012.

P. Marek Poláčik, SVD
správce farnosti

Farní zpravodaj Nového Hrozenkova a Karolinky
Vydavatel a adresa redakce: Římskokatolická farnost Nový Hrozenkov, ***www.farnostnovyhrozenkov.cz***
Nový Hrozenkov 460, 756 04, e-mail redakce: www.fnh@gmail.com
Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada.
fotodokumentace do Farního zpravodaje archiv občanů NH, použity myšlenky sv. Františka Saleského
Toto číslo 2012/3 vychází 28. neděli v mezidobí, 14. října 2012.
Náklad 300 ks. Neprodejné, pro vnitřní potřebu farnosti. Dobrovolný příspěvek 10,- Kč (náklady na tisk).